

Illés – Tizenegyedik szám

Az első tévedés

Jeff Pippenger

2023-10-15

Áron aranyborjúval kapcsolatos lázadása az ősi Izráel kezdetén próféta módon egybeesik Jeroboám lázadásával Efraim északi királyságának tíz törzse kezdetén. E szent történelmek előképezik az adventizmus 1863-ban bekövetkezett lázadását.

Természetesen vannak más tanúk is 1863-ra vonatkozóan, de Áron és Jeroboám király olyan tanúkat szolgáltatnak, amelyek ráborulnak 1863 történelmére, és mindazok a történetek a száznegyvennégyezer mozgalmát szemléltetik, amely a protestáns szarv, nemcsak a bibliai prófécia hatodik királyságának utolsó napjai során, hanem egészen a kegyelemidő lezárultáig. Ezek a történetek a republikánus szarv párhuzamos történelmét is tárgyalják a hatodik királyságban.

Általában igen nehezen elfogadható igazság azok számára, akik hisznek, hogy a Hetednap Adventista Egyház Isten maradék népe a világ végén. Ez a hit az első tévedésünk. Semmiféle bibliai bizonyíték nincs arra, hogy a laodiceai gyülekezet azokat az embereket jelképezné, akiket a vasárnaptörvény válsága idején zászlóként emelnek fel. Első tévedésünk az, hogy elfogadjuk azt a hamis előfeltevést, hogy ez így van. A világ végén felállított zászlót azok alkotják, akiket a Sátán zsinagógájának tagjai kivetettek.

És zászlót emel a nemzeteknek, egybegyűjti Izráel számkivetettjeit, és összeszedi Júda szétszórtjait a föld négy szegletéről. Ézsaiás 11:12.

A laodiceai adventisták vetik ki azokat, akiknek a zászlójelnek kell lenniük.

Halljátok meg az Úr szavát, ti, akik reszkettek az ő beszédétől: Testvéreitek, akik gyűöltek titeket, akik kivetettek titeket az én nevemért, ezt mondták: Dicsőíttessék meg az Úr! De ő megjelenik a ti örömtökre, ők pedig megszégyenülnek. Ézsaiás 66:5.

Azokat, akik a zászlójel, Krisztus „nevéért” vetik ki. A gyűlöletet kiváltó név az Alfa és az Omega, mert az Alfa és Omega alapelve az, ami világosan azonosítja, kit képvisel a Hetednap Adventista Egyház a bibliai próféciában. A tíz szűz példázata az adventizmust ábrázolja.

„Máté 25 tíz szűzről szóló példázata szintén az adventista nép tapasztalatát szemlélteti.” A nagy küzdelem, 393.

A példázat az adventizmus kezdetén teljesebb be, és a végén ismét a legteljesebb pontossággal teljesebb be.

„Gyakran utalnak nekem a tíz szűz példázatára, akik közül öt bölcs volt, és öt balga. Ez a példázat a legapróbb részletig beteljesedett és be fog teljesedni, mert különleges alkalmazása van erre az időre, és a harmadik angyal üzenetéhez hasonlóan beteljesedett, és továbbra is jelenvaló igazság marad az idők végéig.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

Azok a balga szüzek, akik felébrednek, és felismerik, hogy nincs olajuk, a laodiceabeliek.

„Az egyház állapota, amelyet a balga szüzek jelképeznek, Laodicea állapotaként is említetik.”
Review and Herald, 1890. augusztus 19.

A bölcs szüzek küzdelme, akiket a filadelfiai egyház is jelképez, egy olyan egyházzal való küzdelem, amely azt állítja magáról, hogy zsidó, de nem az.

Íme, a Sátán zsinagógájából valókat, akik azt mondják, hogy zsidók, pedig nem azok, hanem hazudnak, megteszem, hogy eljöjjenek, leboruljanak lábaid előtt, és megtudják, hogy én szerettelek téged. Jelenések 3:9.

White testvér éppen ezzel az igeverssel foglalkozik a nagy csalódást követő legelső kiadványban.

„Ön azt gondolja, hogy azok, akik a szent lábai előtt borulnak le (Jelenések 3:9), végül üdvözülni fognak. Itt különböznöm kell Öntől; mert Isten megmutatta nekem, hogy ez az osztály olyan névleges adventistákból állt, akik elhajoltak, és „újra megfeszítették maguknak az Isten Fiát, és nyilvános gyaláznak tették ki őt.” És a „megkísértetés órájában”, amely még ezután jön el, hogy minden egyes ember valódi jellemét megmutassa, fel fogják ismerni, hogy örökre elvesztek; és lelki gyötrelemtől elárasztva le fognak borulni a szent lábai előtt.” Word to the Little Flock, 12.

Ézsaiás ötödik fejezetében említetik először a szőlőskert éneke, amelyet Krisztus később felhasznált.

Most éneklek kedvesemnek szerelmesem énekéből az ő szőlőjéről. Kedvesemnek szőlője van egy igen kövér hegyen. Felásta azt, és köveit kiszedte belőle, és beültette nemes vesszővel; tornyot is épített közepébe, és benne sajtót is vágatott; és várta, hogy jó szőlőt teremjen, de vad szőlőt termett. Most azért, Jeruzsálem lakosai és Júda férfiai, ítéljetek, kérlek, köztem és szőlőm között. Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit meg nem tettem volna vele? Miért termett hát vad szőlőt, mikor azt vártam, hogy jó szőlőt teremjen? Ézsaiás 5:1–4.

A példázat — akár az Ószövetségben, akár az Újszövetségben — Isten egyházát úgy azonosítja, mint amelyet Isten elvetett, mert nem volt hajlandó megteremni azokat a gyümölcsöket, amelyeknek megtermésére rendeltetett. Ézsaiás ötödik fejezetében, a példázat végén, a szőlőskert büntetése kerül megjelölésre, miközben egyúttal ígéret hangzik el arra is, hogy zászlót emel a nemzeteknek. Nyilvánvaló, hogy a szőlőskert nem a zászló.

Ezért gerjedt fel az Úr haragja népe ellen; kinyújtotta kezét ellenük, és lesújtott rájuk; megrendültek a hegyek, és holttesteik szétszaggatva heverték az utcák közepén. Mindezek ellenére haragja nem fordult el, és keze még mindig ki van nyújtva. És zászlót emel a távoli nemzeteknek, és füttyent nekik a föld végéről; és íme, nagy sebességgel, gyorsan eljönnek. Ézsaiás 5:25, 26.

Amikor Jézus később példázatként énekelte el a dalt, következtetése éppoly határozott volt.

Halljatok egy másik példázatot: Volt egy házigazda, aki szőlőt ültetett, körülvette kerítéssel, borsajtót ázott benne, tornyot épített, majd bérbe adta szőlőműveseknek, és idegen országba

távozott. Amikor pedig elközelgett a gyümölcs ideje, elküldte szolgálait a szőlőművesekhez, hogy átvegyék annak gyümölcsseit. A szőlőművesek azonban megragadták szolgálait, az egyiket megverték, a másikat megölték, a harmadikat pedig megkövezték. Ismét más szolgálait küldött, többet, mint először; és azokkal is ugyanígy cselekedtek. Végül pedig elküldte hozzájuk a fiát, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni. De amikor a szőlőművesek meglátták a fiút, ezt mondták maguk között: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, és foglaljuk el örökségét. És megragadták őt, kivetették a szőlőn kívülre, és megölték. Amikor azért megjön a szőlő ura, mit cselekszik majd azokkal a szőlőművesekkel? Így feleltek neki: Kegyetlenül elveszti azokat a gonosz embereket, és a szőlőt más szőlőműveseknek adja bérbe, akik megadják neki a gyümölcsöket a maguk idejében. Jézus így szólt hozzájuk: Sohasem olvastátok az Írásokban: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szeglet fejevé; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünk előtt? Azért mondom nektek, hogy az Isten országa elvétetik tőletek, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsseit. És aki erre a kőre esik, szétzúzatik; akire pedig ez ráesik, azt porrá őrli. Amikor pedig a főpapok és a farizeusok hallották példázatait, megértették, hogy róluk szól. Máté 21:33–45.

A laodíceai Hetednap Adventista egyház nem az a zászló, amely felemeltetik. Az utolsó napok szőlőskertje, amelyet az ősi Izráel jelképezett előre, a laodíceai Hetednap Adventista egyház, de lesz egy nemzet, amely megtermi azt a gyümölcsöt, amely első zsongének minősül; ez az, ami a száznegyvennégyezer.

Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová csak megy. Ezek vétettek meg az emberek közül, zsongéül Istennek és a Báránynak. Jelenések 14:4.

Jelként használja majd őket a Gazda, hogy begyűjtse a végső aratást. A laodíceai Hetednap Adventista egyház az a szőlőskert, amely elvetette Mózes hétszeresének alapkövét. Attól a ponttól kezdve fokozatos alászállás következett egyre nagyobb és nagyobb sötétségbe. A jel „Isai gyökere” lesz. Isai gyökere, vagyis Dávid, azt a legvégső igazságot jelképezi, amelyet Jézus földi történelmében a kötözködő zsidóknak feltárt. Ez az Alfa és Omega alapelvének jelképe, amelyet mind az ókori, mind a modern Izráel hűtlen szőlőművesei nem hajlandók megérteni.

És ama napon az Isai gyökeréből hajtott sarj lesz a népek zászlaja; őhöz fordulnak a pogányok, és nyugalma dicsőséges lesz. Ézsaiás 11:10.

White testvér és James White egyértelműen azonosítják, hogy 1856-ra a mozgalom Laodiceává lett; tehát mikor azonosítja ő azt, hogy az valaha is elfogadta volna a laodiceabelieknek szóló üzenetet? Soha. Első tévedésünk az, hogy elfogadjuk azt az állítást, miszerint a Hetednapos Adventista Egyház történelme folyamán győztes egyház lett volna. Éppen ellenkezőleg. Ha elfogadjuk ezt az első téves feltevést, szemünk bezárul azok előtt a prófétai tények előtt, amelyek ennek ellenkezőjét tanítják. White testvérnő például ismételtén rámutat arra, hogy az ősi, szó szerinti Izráel története a modern, lelki Izráel tapasztalatát és történelmét szemlélteti. Gyakran, amikor az ősi Izráelre mint a modern Izráel példájára hivatkozik, egyidejűleg Pál apostolnak ugyanezt a tényt megfogalmazó klasszikus kijelentését is idézi.

Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk, és megírtattak a mi intésünkre, akikhez az idők vége elérkezett. 1Korinthus 10:11.

Pál apostol a tizenegyedik versben az előző tíz verset foglalja össze.

Továbbá, atyámfiaim, nem akarom, hogy tudatlanok legyetek afelől, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan átmentek a tengeren; és mindnyájan Mózesre kereszteltettek meg a felhőben és a tengerben; és mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették; és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták: mert ittak abból a lelki kősziklából, amely követte őket; és az a kőszikla Krisztus volt. De közülük sokakban nem telt kedve az Istennek, mert elhullottak a pusztában. Ezek pedig példáinkká lettek, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amiképpen azok is kívántak. Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek; amint meg van írva: Leült a nép enni és inni, és felkeltek játszani. Se paráználkodjunk, amint közülük némelyek paráználkodtak, és elestek egy napon huszonháromezren. Se Krisztust ne kísértjük, amint közülük némelyek őt kísértették, és elvesztek a kígyók miatt. Se ne zúgolódjatok, amint közülük némelyek zúgolódtak, és elvesztek a pusztító által. 1 Korinthus 10:1–10.

Pál és White testvér nem az ókori Izráelt használják egy győzedelmes és igaz nép példaként. Éppen ellenkezőleg. Pál a tizenegyedik versben összefoglalja azt az első tíz verset, majd a következő versben megfogalmazza azt a tanulságot, amelyet az ókori Izráel történetének kell közvetítenie azok felé, akik meglátják.

Azért aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék. 1Korinthus 10:12.

Az ősi Izráel példát szolgáltat egy olyan népre, amelyet Isten elhívott, Isten vezetett, amely betöltötte Isten próféciait, mégis minden lépésnél fellázadt Isten ellen, és végül keresztre feszítette a menny és a föld Teremtőjét! Az adventistáknak nem okoz nehézséget e tények elismerése az ősi Izráellel kapcsolatban, de ritkán engedik, hogy a szándékolt intés áttörje laodiceai vakságukat. Idézhetik azokat a helyeket, ahol White testvérnő az egyházat Isten szeme fényének nevezi, és az is, de Istennek népe iránti szeretete nem borít leplet annak valóságos állapotára. Akiket szeret, azokat megdorgálja és megfenyíti. Bármennyire is Isten egyháza Isten szeme fénye, Jézus igen világosan foglalta össze a kapcsolatát ezzel a szeme fényével, az Ő szeme fényével.

Ó Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek; hányszor akartam egybegyűjteni gyermekeidet, miként a tyúk egybegyűjti csibéit szárnyai alá, de ti nem akartátok! Ímé, pusztán hagyaték néktek a ti házatok; és bizony mondom néktek, nem láttok meg engem mindaddig, amíg el nem jön az idő, amikor ezt mondjátok: Áldott, aki jó az Úrnak nevében. Lukács 13:34, 35.

Fel kell tenni a kérdéseket: „Vajon Jézus valóban a kezdettel szemlélteti a véget? Vajon az ókori Izráel valóban a mai Izráelt szemlélteti?” Az ókori Izráel problémája egész történelme során az volt, hogy azt hitték, örökségük bizonyítja, hogy ők Isten népe, és ezért nem lehetnek mások, csak Isten népe. Ezért vallották Jeremiás napjaiban, hogy ők az Úr temploma.

Az Úrtól származó ige, amely Jeremiáshoz szólt, mondván: Állj az Úr házának kapujába, és hirdesd ott e beszédet, és mondd: Halljátok az Úr igéjét, ti mind, akik Júdából valók vagytok, akik e kapukon bementek, hogy imádjátok az Urat. Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene:

Jobbítsátok meg útjaitokat és cselekedeteiteket, és én megengedem, hogy ezen a helyen lakjatok. Ne bízzatok hazug beszédekben, amikor ezt mondják: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez! Jeremiás 7:1–4.

Ugyanezt a téveszmét hangsúlyozta Keresztelő János is.

és megkeresztelkedtek általa a Jordánban, megvallván bűneiket. Mikor pedig látta, hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan eljönnek az ő keresztségére, így szólt hozzájuk: Viperák fajzatai, kicsoda intett meg titeket, hogy megmeneküljete az eljövendő harag elől? Teremjete hát a megtéréshez illő gyümölcsöket; és ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk; mert mondom nektek, hogy az Isten e kövekből is támaszthat fiaat Ábrahámnak. A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett; azért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vettetik. Máté 3:6–10.

Az Adventizmuson belül ugyanaz a téves felfogás, amelyet ez a kijelentés jelképez: „Az Úr temploma vagyunk mi”, valamint az, hogy mi Ábrahám lelki „magva” vagyunk, a laodiceai vakság elsődleges megnyilvánulása.

„Isten követeket küld, hogy közöljék népével, mivé kell lennie, és mit kell cselekednie ahhoz, hogy engedelmeskedjék az Ő igazságos törvényeinek, amelyek szerint, ha az ember cselekszik, azokban él is. Istent mindenekfelett kell szeretniük, nem tűrve más isteneket Őelőtte; és felebarátjukat úgy kell szeretniük, mint önmagukat, azt cselekedve vele, amit kívánnának, hogy velük cselekedjenek.

Isten szent törvényének egyetlen betűje sem kezelhető könnyelműen vagy tiszteletlenül. Akik áthágnak egy „Így szól az Úr”-t, a sötétség fejedelmének zászlaja alatt állnak, Teremtőjük és Megváltójuk ellen lázadásban. Az engedelmeseknek adott ígéreteket maguknak tulajdonítják, ezt mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma vagyunk mi, miközben meggyalázzák Istent azáltal, hogy félreértelmezik jellemét, és éppen azokat a dolgokat cselekszik, amelyekről Ő megmondta nekik, hogy ne tegyék. Olyan mércét állítanak fel, amelyet Isten nem adott. Példájuk félrevezető, befolyásuk romboló. Nem világosságok a világban, mert nem követik az igazság alapelveit.

„Az emberek nem tanúsíthatnak Isten iránt nagyobb hűtlenséget annál, mint amikor semmibe veszik a világosságot, amelyet Ő küld nekik. Akik ezt teszik, félrevezetik a tudatlanokat, mert hamis útjelzőket állítanak fel. Szüntelenül elferdítik a tiszta elveket....”

„A Szentírás szavaiban világosan megmondatik nekünk, miért jött pusztulás a zsidó nemzetre. Nagy világosságuk volt, gazdag áldásokban részesültek, és csodálatos jólétet élveztek. Ám hűtlennek bizonyultak a rájuk bízott megbízatásban. Nem gondozták hűségesen az Úr szőlőjét, és nem adták meg neki annak gyümölcsseit. Úgy cselekedtek, mintha nem volna Isten, ezért utolérte őket a csapás.” Manuscript Releases, 14. kötet, 343–345.

Izráel azt hitte, hogy mivel történelmük kezdetén Isten kiválasztotta őket, örökké az Ő választott népe maradnak. Ami még rosszabb, azt is hitték, hogy mivel az Ő választott népe, tiszteletben fogja őket részesíteni, annak ellenére, hogy ők megtagadták, hogy Őt tiszteljék. Prófétai értelemben az Ő választott népe voltak mindaddig, amíg el nem bocsáttattak, de soha nem lettek

azzá a néppé, amelynek Isten látni kívánta őket. A választott nép igazságosságát nem az határozza meg, hogy minek gondolhatják magukat. Az ősi Izráel a Hetednapi Adventista egyház elsődleges előképe, de amikor elfogadják azt a hamis feltevést, hogy ők képviselik a világ végén a száznegyvennégyezeret, akkor megnyilvánul Laodicea vaksága, miként az ősi Izráél is. Az adventizmus azt hiszi és tanítja, hogy ők Isten maradék népe a világ végén, a világos ellenkező bizonyíték dacára.

Minél közelebb jutunk a kegyelmi idő lezárulásához, annál komolyabbá és egyenesebbé kell válnia a laodiceai néphez szóló üzenetnek. Ha azt a hamis előfeltevést nem vetjük el az igazság kedvéért, akkor Áron, Jeroboám és 1863 példái a hagyomány és a szokás palástja alá rejtetnek. Túl közel vagyunk már a kegyelmi idő lezárulásához ahhoz, hogy továbbra is e palást alá rejtőzzünk.

Az ítélet pedig ez: a világosság eljött e világba, de az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert cselekedeteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki gonoszt cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy cselekedetei fel ne fedessenek. János 3:19, 20.

Az adventizmus hitehagyásainak történetét Isten prófétai Igéje nyomon követte. Ez prófétai valóság. Ennek első bizonyítéka az ősi Izráel. Az ősi Izráel története folyamatos és fokozódó hitehagyás története, és mégis a Biblia és a Prófétaság Lelke azt tanítja, hogy az ősi Izráel az újkori Izráel előképe. Bármily szomorú is ez, soha nem volt ennél fontosabb megérteni ezt az igazságot, mint éppen a jelen időben. Ami Jézus Krisztus kijelentésével feltárul, az az a tény, hogy az adventizmus története mint a protestáns szarv párhuzamosan halad a republikánus szarv történetével. Mindkét szarv második tanúbizonyságot szolgáltat a másik számára, és ha valaki megtagadja, hogy az egyik tanút helyesen lássa, az egyidejűleg megakadályozza a másik tanú felismerését is.

Áron, Jeroboám és 1863 vonalai a modern lelki Izráel kezdetét azonosítják, és ezzel egyúttal a republikánus szarv kezdetét is meghatározzák. A harmadik angyal üzenete figyelmeztetés a fenevad bélyegének felvétele ellen. Az Egyesült Államok az, amely először vasárnaptörvényt hoz, majd az egész világot is arra kényszeríti, hogy ugyanezt tegye.

„A külföldi nemzetek követni fogják az Egyesült Államok példáját. Bár ő jár elől, ugyanaz a válság fog népünkre szakadni a világ minden részén.” Testimonies, 6. kötet, 395.

A vasárnapi törvény válságával kapcsolatos prófétai igazságok nem választhatók el az Egyesült Államok munkájától. A Jelenések tizenharmadik fejezetének földi fenevada a bibliai prófécia hatodik királysága, amely Ésaías huszonharmadik fejezete szerint hetven prófétai évig uralkodik. A földi fenevad az, amelynek két szarva van. Az e két szarv kapcsolatával összefüggő igazságok most feltöretnek, de csak azok előtt, akik úgy döntenek, hogy megértik: Jézus a Jézus Krisztus kinyilatkoztatásának feltörését úgy viszi véghez, hogy egy dolog kezdetét használja fel egy dolog végének szemléltetésére.

Az Egyesült Államok 1798-ban kezdődött a bibliai prófécia hatodik királyságaként, és a következő hatvanöt év során a két szarv, amelynek együtt kellett végighaladnia a történelmen, olyan keretbe

került, amely felismerhetővé vált, de csak azok számára, akik készek látni. Az Ézsaiás könyve hetedik fejezetében bemutatott hatvanöt év Kr. e. 742-ben kezdődött és Kr. e. 677-ben ért véget. 1798-tól 1863-ig ezek az évek megismétlődtek. E hatvanöt év mindkét szarvban a válság folyamatát azonosítja.

1863-ra Izajás huszonharmadik fejezete prófétai „egy király napjai” kezdeti időszakára lezárult, és ezzel megállapította „az egy király napjai” záró időszakának prófétai útjelzőit. Izajás huszonharmadik fejezetének jelképes hetvenje az első hatvanöt év által kerül szemléltetésre. 1863-tól az 1989-ben bekövetkező vég idejéig terjedő időszak a laodiceai adventista egyház időszaka, amely a millerita mozgalomból indult, és a száznegyvennégyezer mozgalmánál ér véget. Ahhoz, hogy megértsük a végi időszakot, meg kell értenünk a kezdeti időszakot. Az adventizmus ezt nem teheti meg, mert kezdetét Mózes esküjének elutasítása jelöli, amely éppen azt a hatvanöt évet azonosítja, amely az adventizmus és az Egyesült Államok kezdetét és végét jelképezi.

Ezért, s ez igen nagy jelentőségű ok, e cikk arra tett kísérletet, hogy megállapítson egy prófétai tényt, amelyet most Júdas törzsének Oroszlánja old fel. A tény az, hogy ha nem vagy hajlandó elismerni, hogy a Hetednap Adventista Egyház mindig is laodiceai állapotban volt, akkor logikailag képtelen vagy helyesen felosztani az adventizmus történetét; s az adventizmus történetének helyes felosztása nélkül képtelen vagy helyesen azonosítani a republikanizmus szarvát.

Mert ha minekutána kimenekültek a világnak fertelmeiből az Úrnak és Megtartó Jézus Krisztusnak megismerése által, de azokba ismét belekeveredve legyőzetnek, az ő utolsó állapotuk rosszabb lesz az elsőnél. Mert jobb lett volna rájuk nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, mintsem hogy miután megismerték, elforduljanak a nekik átadott szent parancsolattól. De beteljesedett rajtuk az igaz példabeszéd: Az eb visszatért a maga okádására, és a megmosdatott disznó a sárban való hempergésre. 2 Péter 2:20–22.